

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved gennemførelsen af lov nr. 134 af 2. maj 1934 vedrørende udvandring blev en række opgaver bl. a. om indseende med udvandringsagenterne, befordringskontrakter og anmeldelser for udvandrere m. v. samt om koncessionsafgift (jfr. lovens afsnit II-VI samt afsnit VIII), som tidligere havde været behandlet af en række forskellige myndigheder, samlet under eet kontor, Statens Udvandringskontor, der samtidig fik til særlig opgave at virke som oplysningskontor for udvandringsinteresserede (lovens afsnit VII og IX).

De ovennævnte i lovens afsnit II-VI samt afsnit VIII indeholdte bestemmelser, der var en videreførelse af de før 1934-loven gældende regler, der stammede helt tilbage fra 1868 og altså var blevet til på et tidspunkt, hvor befordringen af udvandrere med skib skønnedes at nødvendiggøre særegne regler, havde til formål at sikre udvandrerens en betryggende befordring til indrejselandet, hvilket bl. a. skete derved, at kun særlig dertil bemyndigede personer, „autoriserede udvandringsagenter“, måtte formidle befordring af udvandrere.

I de snart 25 år, der er forløbet, siden loven trådte i kraft, er der imidlertid sket en sådan udvikling såvel af trafikmidlernes kapacitet og art — man behøver blot at tænke på luftfartens betydning i vore dage — som af de — i vid udstrækning på internationalt grundlag hvilende — regler til skibsfartens betryggelse m. v., at det må skønnes rimeligt at overveje, om de regler, der indeholdes i den gældende lov til udvandrernes beskyttelse under rejsen — der som anført bygger på de principper, der indeholdtes i den oprindelige lov af 1868 — fortsat med føje lader sig opretholde og i bekræftende fald, om lovens område da bør udvides til også at omfatte den udvandring, der sker ad luftvejen, og som år for år tager til i omfang.

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de autoriserede udvandringsagenter — med støtte fra skibsfartskredse i almindelighed — har fremhævet det efter deres skøn helt urimelige i, at det i henhold til den gældende lov bl. a. påhviler agenterne at udrede en koncessionsafgift på 1 pct. af billetprisen for de udvandrere, der befordres med skibe medens en tilsvarende afgift ikke påhviler luftfartsselskaberne, hvis konkurrence med skibsfarten år for år bliver mere og mere følelig.

Når man betænker den udvikling, der siden lovens ikrafttræden har fundet sted med hensyn til de forhold, under hvilke befordring af skibspassagerer fra Europa til oversøiske lande foregår, og de krav,

der nu efter nationale love og internationale konventioner stilles til skibes sødygtighed og hele indretning, må man anse det for forsvarligt at ophæve de gældende lovbestemmelser vedrørende autorisation af udvandringsagenter, oprettelse af særlige udvandringskontrakter, krav om sikkerhedsstillelse ved befordring af udvandrere m. v., idet en ophævelse af disse bestemmelser næppe vil bevirke, at fremtidige udvandrere vil komme til at rejse under mindre betryggende former, end tilfældet er nu, hvor befordringen finder sted på grundlag af almindelige skibsbilletter, og hvor udvandrerne er underkastet ganske de samme vilkår, som gælder for enhver anden passager om bord. Herved vil man tillige opnå den ligestilling med andre transportselskaber, som de autoriserede udvandringsagenter så stærkt efterlyser.

En enkelt bestemmelse i de nævnte afsnit må man imidlertid fortsat anse det for nødvendigt at opretholde, nemlig bestemmelsen i lovens § 16, hvorefter det uden særlig godkendelse er forbudt at træffe aftale om, at vederlag for befordring af en udvandrer helt eller delvis skal aftjenes ved arbejde efter ankomsten til indvandringslandet. Der henvises herved til det nedenfor til § 4 anførte.

Medens således den gældende lovs tilsyns- og kontrolbestemmelser for den alt overvejende dels vedkommende vil kunne ophæves, vil man mene, at der fortsat vil være et absolut behov for at have et offentligt kontor, hvor udvandringsinteresserede vederlagsfrit vil kunne få objektive og fyldestgørende oplysninger, inden beslutningen om at udvandre træffes.

I den betænkning, der i oktober 1927 blev afgivet af et af indenrigsministeren nedsat udvalg vedrørende udvandringsvæsen, og som lå til grund for 1934-loven, udtalte udvalget, som gik ind for oprettelsen af et selvstændigt oplysningskontor for udvandrere, bl. a. følgende:

„Hvad dernæst den af de herværende udvandringsagenter og oplysningskontorer udøvede oplysningsvirksomhed angår, er der en fare for, at de oplysninger, som udvandrerne modtager her, mere eller mindre bevidst farves, således at de forhold, som udvandrerne vil gå ind til fremstilles i et lysere skær, end objektiviteten strengt taget tillader. Selv om de pågældende institutioner bestræber sig for at gøre de forskellige oplysninger så objektive som muligt, vil det dog sikkert ikke kunne undgås, at de bliver mindre objektive end oplysninger hidrørende fra et kontor, der ikke i nogen henseende er